

PARİS'TE ORSAY MÜZESİ İZLENİMLERİ

Fatma Nurcan SERT*

Öz

'Müze' kelimesi Yunanca, ilham perilerinin (muses) tapınağı olan mouseidon'dan gelmektedir. Eşdeğer adlandırmalar, Fransızca'da musee; İspanyolca'da museo; Almaca'da museum; İtalyanca'da museo; Portekizce'de museu'dur (Icom, 2010: 56).

Müzenin amacı, kendi istikrarını bozmak olmalıdır. 'Görölmeye ve muhafaza edilmeye değer olduğunu düşünöğüğüm şeyler, bunlar' demeyi göze almalı ve de seçebilmeli gözler önüne sermeli ki izleyici hem çerçeveyi hem de çerçeve içindekini görsün. Bu noktada yeni müze anlayışı müzeyi, artık esin perilerine hapsedilmiş bir tapınak olmaktan çıkarmıştır (Huyssen, 2006: 261). Fleming (2005:59)'in deyimiyle 'müzeler bir yer' dir fakat 'herhangi bir yer değildir'. Her biri eşsiz olup en başarılıları, mekânından ve oluşumundan kaynaklanmaktadır. Somut olanla ve fikirlerle ilişkilidir; inanca değil sorgulamaya ihtiyaç duyar. Bununla birlikte inkâr edilemez olan şudur ki, bu gücün niteliği, hem tarih hem de kültürel şartlara sıkı sıkıya bağlıdır. Ama müzeler değışirler.

Fransa'nın başkenti Paris, insanlık tarihi açısından da önemli bir kültürel, düşünsel mirasın ev sahibidir. Paris'te yaklaşık 130 tane müze bulunmaktadır. Dünyadaki neredeyse hiçbir şehirde bu kadar özgün, derlenmiş ve değerli müzeye bir arada rastlamak mümkün değildir.

Geçmişte tren garı olarak kullanılan Orsay müzesi, en çarpıcı ve en büyüleyici koleksiyonlardan birini barındırmaktadır. Realistler, romantikler, neoklasikler ve sembolistlerin en önemli eserlerini sergilemektedir. Müzenin Oryantalizm bölümünde ise Osman Hamdi Bey'in eseri yer almaktadır. Bu müzenin tanıtımı ile Türkiye'de de aynı tarzda müzelerin oluşumu ile Türkiye'nin kültür turizmüne katkı sağlanacağı düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler

Müze, Orsay, Paris, Gar, Mimar, Kültür Siyaseti

* Dr. Öğr. Üyesi., Necmettin Erbakan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü, Konya/Türkiye.
fnurcansert@hotmail.com
ORCID: 0000-0002-3190-2491
Makalenin Gönderilme Tarihi: 11.03.2018
Makalenin Kabul Tarihi: 12.04.2018
Makalenin Yayınlanma Tarihi: 24.04.2018

IMPRESSIONS OF THE ORSAY MUSEUM IN PARIS

Abstract

The word “museum” in Greek comes from mouseidon which is temple of inspiration fairies (muses). Equivalent namings are in French Musee; in Spanish museo; in German museum; in Italian museo; in Portuguese museu (Icom, 2010: 56).

The purpose of the museum must be break the stability of itself. One must afford the say that “These are the things that i think worth seeing and being kept” and be able to chose and reveal so that the viewer can see both the frame and inside the frame.

At this point new museum understanding removes the museum from being a temple confined to the inspiration fairies no longer (Huyssen, 2006: 261). With Fleming’s statement “museums are places” but “not like any place”. Each one is unique and most of the successfull ones are due to its location and its formation. It is related to concrete things and ideas; It needs to be questioned, not blief. However the undeniable thing is the qualty of this power, depends on both history and culture conditions tightly. But the museums changes.

The capital of France is Paris which also home to an important cultural and intellectual heritage in terms of human history. There are approximately 130 museums in Paris. It is not possible to come across such original, compiled and precious museums together in almost no city in the world.

The Orsay museum, which used to be a railway station in the past, harbors one of the most stunning and fascinating collections. The museum is exhibiting pieces of Realists, Romantics, Neoclassics and Symbolics. In the Orientalism section of the museum, the work of Osman Hamdi takes place. With the introduction of the museum it is thought to contribute to Turkey’s culture and tourism with the formation of the same style museums.

Keywords

Sustainability, Cultural Heritage Tourism, Domestic and Foreign Tourists, Konya, Image Perception

GİRİŞ

Dünyanın en önemli sanat galerilerini ve müzelerini, muhteşem mimarileriyle etkileyici kiliselerini, UNESCO dünya mirası listesinde yer alan birçok yapıyı ve yeşil park ve bahçeleri Paris'te görmek mümkündür.

Paris denince akla ilk gelen müze, ünlü *Mona Lisa* tablosuyla *Louvre* müzesi'dir. Bu müze kadar da önemli bir diğer müze *Orsay* müzesidir.

Orsay'ın Türkçe okunuşunu belirtmek gerekirse; '*Orsay Müzesi*' hatta '*Oğse Müzesi*' denmesi gerekmektedir.

Orsay, vaktiyle Paris'te *Gare, d'Orléans* adında güney doğuya kalkan bütün trenlerin ilk ve son hareket noktası olan tren garı olarak hizmet vermiştir. Paris'in ileri gelenleri garın işlevini yitirdiğini düşünerek devre dışı bırakmışlardır. Yıkılsın mı? otel mi olsun? diye tartışılırken müzeye dönüştürülmesine karar verilmiştir.

MEKÂNIN TARİHSEL ÖZELLİKLERİ

Orsay Müzesi, *Lille Sokağı* ve *Seine Nehri* arasında yer almaktadır. 1708'de *Orsay Rıhtımı*, nehirde parça parça duran eski tahtaların toplanmaya başlanmasıyla şekillenmiştir. Rıhtım kentsel dönüşümün simgelerinden biri olmuştur. Onsekizinci yüzyılın sonunda *Salm Otel*i yapılmıştır. İşte o zaman bu bölge tamamen aristokratlaşmıştır (Musée d'Orsay, 2007: 1).

Ondokuzuncu yüzyılda ise, *Orsay İstasyonu* inşa edilecek olan bu arsaya *Süvari Barakaları* ve *Orsay Sarayı* (iki yapı) yapılmıştır. Bu binalar *Sayıştay* ve *Devlet Konseyi* olarak kullanılmıştır. 1871 *Paris Kömünü* olarak bilinen ayaklanmada burası yerle bir edilmiştir. Bu esnada büyük bir de yangın da geçirmiş, takip eden otuz yıl boyunca buraya el değmemiş, kendi haline harabe şeklinde bırakılmıştır (Musée d'Orsay, 2006: 1).

ORSAY GAR'ININ İNŞASI

Fransa hükümeti 1900'de araziye, *Gare d'Austerlitz*'i Orleans demiryolu şirketine devretmiş ve yıkılmış *Palais*'in yerine daha merkezi bir terminal istasyonu inşa etmeyi planlamıştır. Şirket 1897'de *Lucien Magne*, *Emile Bernard* ve *Victor Laloux* olmak üzere üç mimarla görüşmüştür. Projenin, *Louvre* ve *Palais de la Legion* istasyonun zarif çevresi içine mükemmel bir şekilde entegre edilmesi gerektiğinden *Hotel de Ville*'yi yeni bitiren *Victor Laloux*, 1898'de yarışmanın galibi olarak seçilmiştir. İki yıl içinde inşa edilen istasyon (Görsel-1) ve otel, 14 Temmuz 1900'de düzenlenen *Dünya Fuarı* için açılmıştır. *Laloux*, modern metalik yapıların otel cephesiyle örtülmesine karar vermiştir. Bu ön cephe, akademik tarzda ince kesilmiş taş kullanılarak inşa edilmiştir. İçeride tüm modern teknikler kullanılmıştır. Bagaj için rampalar ve asansörler, yolcular için asansörler, on altı adet yeraltı raylar, zemin

katta resepsiyon hizmetleri ve elektrikli çekiş sistemi yapılmış açık sundurma ve lobi, 32 metre yüksekliğinde, 40 metre genişliğinde ve 138 metre uzunluğundaki büyük salonda devam ettirilmiştir (Schneider, 1998: 10).

Görsel-1: Orsay Garı.

İstasyon ayrıcalıklı yolcuların kullanımına uygun planlanmış ve hiçbir lüksten kaçınılmamıştır. Victor Laloux, 1898’de üç mimarın katıldığı yarışma sonunda *Büyük Roma Ödülü*’nün sahibi olmuştur. Mimar, zemin ve cephe de taş kullanmış ve kullanılan taşların aynı boyutta olmasına dikkat etmiştir. *Orsay Garı*nın inşasında kullanılan çelik, *Eyfel Kulesi*’nde kullanılan çeliğin iki katından fazladır (Gartner, 2007: 13).

Gar’ın lobisinin güzelliği, New York ve Washington D.C deki ünlü istasyonlara da ilham kaynağı olmuştur. Gar kırk yıl boyunca Güneybatı Fransa’ya giden yolcuların başlangıç noktası olmuştur.

II. Dünya savaşı sırasında gar binası; posta merkezi, film seti, geçici müzayede mekânı ve savaş suçlularının tutulduğu merkez gibi çeşitli amaçlar için kullanılmıştır (Sanal-1).

Mimar Laloux, istasyonun en küçük ayrıntısıyla bile bizzat ilgilenmiş, tasarlamış hatta çalışan ressam ve heykeltıraşları kendisi seçmiştir.

Orsay Gar'ının işleyişi, sanayileşmenin sunduğu imkanlarla bir süre sonra yetersiz kalmaya başlamıştır. 1939'da ise söz konusu tren yolu kapanmış ancak otel ticari faaliyetlerine devam etmiştir. Orsay Garı daha sonraki senelerde çeşitli amaçlarla hizmet vermiştir. Bunlardan kısaca bahsetmek gerekirse;

- 1945'te savaş mahkumlarının takas mekânı olmuştur,
- 1962'deyse Orson Welles'in '*Dava*' filmine set olmuştur,
- Renaud-Barrault Theatre Company'e hizmet etmiştir,
- Açık artırmalar için kalacak yer imkânı sunmuştur.

1958'de Balo salonunda General de Gaulle bir basın toplantısı yapmış ve göreve geri döndüğünü burada ilan etmiştir (Musée d'Orsay, 2006: 1).

Orsay Garı ve Güzel Sanatlar Sarayı'nın 1900'deki açılışından önce ressam Detaille, bu iki bina için bir benzetme yapmış ve 'Demiryolu istasyonu öyle muhteşem ki onda tam bir Güzel Sanatlar Sarayı havası var. Halihazırda Güzel Sanatlar Sarayı ise bir demiryolu istasyonuna benziyor. Hala vakit varken, mimar Laloux binaların işlevlerini değiştirse iyi olur' demiştir. Detaille'in bu önerisi, seksen altı yıl sonra gerçekleşmiştir (Musée d'Orsay, 2006: 1).

Fransa Müzeler Müdürlüğü'nün istekleri ve 1973'de Pompidou hükümeti garın müzeye dönüştürülmesini gündeme getirmiştir. Cumhurbaşkanı Valéry Giscard d'Estaing tarafından müze projesinin sorumluluğu Orsay Müzesi Kamu İşletmesi'ne verilmiştir (Schneider, 1998: 16).

1981'de Cumhurbaşkanı François Mitterrand da projelerinden birinin garın müzeye dönüştürülmesi olduğunu belirtmiş ve 1 Aralık 1986'da müzenin açılışını da kendisi yapmıştır. Orsay'ın müze durumuna gelmesi '*koalisyonun zaferi*' diye tanımlanmıştır (Yılmaz 2014:503).

Paris on yıl içinde iki sanat müzesine ev sahipliği yapmış, böylece sanatsal ve kültürel üstünlüğünü geri kazanmıştır (1977'de Pompidou Merkezi'ni, 1986'da Orsay Müzesi'ni) (Schneider, 1998: 15).

MÜZENİN TASARIMI İÇİN YAPILAN ÇALIŞMALAR

1979'da mimarlar arasında özgün bir yarışma düzenlenmiş ve altı öneri içerisinden, Renaud Bardou, Pierre Colboc ve Jean-Paul Philippon'dan oluşan ACT Architecture ekibi yarışmayı kazanmıştır. 1980'de ikinci bir yarışma daha düzenlenmiş ve bu yarışmanın galibi ise İtalyan mimar Aulenti olmuştur. İç dekorasyon ve uyarlamaları yapması için bu görev kendisine verilmiştir. Mimar Gae Aulenti cam çatıyı ve süslü tavanları koruyarak garı bir bazilikaya dönüştürmüştür (Sanal-1).

Aulenti, ana koridorun her iki yanındaki taraçalar üzerinde yükselen galerileri düşünmüş ve bu alanları doğal ışık alacak şekilde düzenlemiştir. Böylece eserlerin yapay ışığı doğrudan alması engellenmiştir. Bunun için hem yerde hem de duvarlarda aydınlığı yakalamak amacıyla bej renkli taş kullanmıştır (Görsel-2).

Görsel-2: Orsay'ın Tavan Görüntüsü.

Müzeye bağışlanan Courbet'in '*Ornans'ta bir Gömme*' adlı eseri 1881'de Louvre'un envanterine dahil edilmiştir. Daha sonra, Bayan Pommery tarafından bağışlanan Millet'in '*Bahar*' isimli resmi de müzede yerini almıştır. Alfred Chauhard da zengin eser koleksiyonunu müzeye bağışlamıştır. 1890'da Monet önderliğinde bir grup abone Luksemburg Müzesi'nin kapılarını Manet'in *Olimpiya*'sına açmayı başarmıştır. Caillebotte, mirasındaki tüm eserlerin sergilenmesini ve depolarda kalmasını istememiştir. Tartışmalar sonucunda, ulusal müzelerin sadece kırk (40) eser bulundurmasına rağmen, bu eserleri sergilemeyi taahhüt eden anlaşma Şubat 1896'da imzalanmıştır (Musée d'Orsay, 2013: 1). Bütün zorluklara rağmen izlenimcilerin mirasları müzeye taşınmıştır. Aynı zamanda devlet, daha modern sanatçıların eserlerini almaya başladı. Örnekler arasında; 1887'de Puvis de Chavannes'in '*Zavallı Balıkçılar*', Fantin-Latour'un '*Les Batiqnonnes'teki Stüdyosu*' ve 1892'de Renoir tarafından '*Piano'da Kızlar*'ın yanı sıra Carrière'in 1896'da '*Sanatçının Ailesi*' de yer alıyor.

Takip eden yıllarda, müze arşivindeki koleksiyon, sanatçı mirasçıları veya belli başlı koleksiyonerlerden gelen hediyelerle büyütülmüştür. 1883-1927 yılları arasında Manet'in 'Çimen Üzerinde Öğle Yemeği' gibi ulusal koleksiyon resimleri de müzeye dahil edilmiştir.

Bu gelişmeden fayda sağlayan sadece Fransız resim sanatı olmamıştır. Ondokuzuncu yüzyılın sonlarında, Musee du Luxembourg, özellikle Winslow Homer tarafından verilen 'Summer Night' ile birlikte yabancı okullara açılmıştır. 1929 yılında ise müzenin Empresyonist bölümü Louvre'a transfer edilmiştir.

MUSÉE D'ORSAY'NIN EDİNİM POLİTİKASI

Satın alma politikası 1978 yılında yürürlüğe girmiştir. 1848-1850'lerde resim sanatını realist resim koleksiyonları, geç romantizm, ikinci imparatorluğun eklektikliği geliştirmiştir.

Neo-empresyonizmin ve pont-aven'in resim sergileri, sanatçıların torunlarının ve koleksiyoncuların cömertliğine tanıklık etmiştir.

Ayrıca baştan itibaren Musee d'Orsay, miras vergilerini telafi etmek için sanat eserlerinin müzeye bağışlanabileceği, adaylık sisteminden yararlanmıştır. Yıllar geçtikçe, bazı büyük sanatçıların tabloları bu yolla koleksiyonlara girmiştir. Yüzden fazla resim, müzenin koleksiyonlarına istenilen *kabul sistemi* ile ulaşmıştır.

Bu arada satın alımlar da yapılmış; Klimt (1980), Giangany (1986), Mondrian (1987), Giacometti (1997), Amiet (1999) gibi...

2011 yılı başında, *nabi* sanatçılarının 141 eserinden oluşan, intifa hakkı kapsamında bir başka tarihi hediye üzerinde anlaşmaya varılmış, Musee d'Orsay'ın Vuillard ve Bonnard gibi sanatçıların çalışmaları için önde gelen kurum olma konumunu daha da ileri götürmüştür (Cogeval, 2013: 216).

Gerçekçilik akımının en büyük ustası Honore Daumier'in yaptığı parlamento üyelerini hicvettiği yirmialtı adet renkli büst de bu bölümdedir.

1865'de Edouard Manet'nin skandallara sebep olan 'Olimpia'sı burda sergilenmiştir (Görsel-3).

Görsel-3: Manet'in "Olimpia" Tablosu.

Manet'in Titian'ın Urbino Venüs'ü, Goya'nın Maja desnuda'sını ve diğerleri arasında işlediği siyah köle teması gibi sayısız resmi ve ikonografileri soğuk ve yalın gerçekleri tasvir etmektedir.

Görsel-4: Daumier'in "Parlamentar".

Müze merkez koridor ise ondokuzuncu yüzyıl neo klasik heykel sanatına ayrılmıştır (Görsel-4). Bu bölümdeki en ilginç eserin Jean Baptiste Carpeaux'un opera binasının ön cephesi için yaptığı '*Dans*' adlı yapıt olduğu söylenebilir (Görsel-5). Bir zamanlar bu eser halkın ahlaki değerlerine saldırı olarak yorumlanmıştı.

Görsel-5: Carpeaux'un "*Dans*" 1865-1869.

1863'de yeni Paris Operasının mimarı Charles Garnier, binanın cephesini dekore etmek için Roma Prix'sini kazanan dört sanatçıdan oluşan dört heykel grubu kurmuştur.

Yeni Paris Operası mimarı Charles Garnier, 1863'de binanın cephesini dekore etmek amacıyla Roma Prix'sini kazanan dört sanatçı tarafından dört heykel grubu kurmuştur. Bahsi geçen sanatçıların yapacağı heykellerin konusu "*Carpeaux Dansı*" olarak belirlenmiştir. Bu sanatçılar üç yıllık dönem boyunca kadınların dans ruhunu yansıtan çeşitli eskiz ve modeller üretmiş-

tir. Heykeltraşın ana kaygısı dairesel ve dikey hareketleri gerçekleştirmek ve birleştirmek olmuştur. Dansın sıçrayan ruhu kompozisyona hâkim olmuştur. Halk, çıplak kadın gerçeği ile karşılaşınca şaşkınlık içinde kalmış ve heykele mürekkep atmıştır. Daha sonra ise Carpeaux'un ölümü tartışmalara son vermiştir.

Ana koridorda, Rodin (Görsel-6) heykel grubu ve Edgar Degas'ın muhteşem '*On Dördünde Dansçı*' heykeli (Görsel-7, 8, 9, 10, 11, 12) yer almaktadır. Ayrıca sevgilisi Camille Claudel'in ölümünün yorumlandığı '*Olgunluk*' isimli heykeli envanterde bulunmaktadır.

Görsel-6: Rodin, "*Düşünce*", 1895.

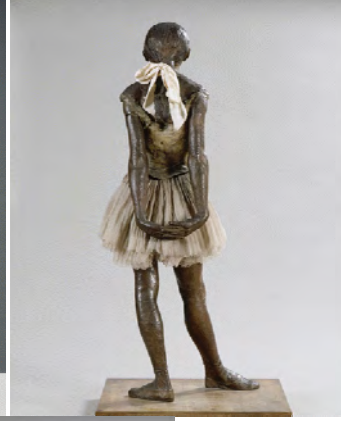
Rodin'in öğrencisi ve sevgilisi olan Camille Claudel sık sık sanatçı için poz vermiş ve Rodin onun portresini yapmıştır. Eser adeta hayal alemine dalmış gibi durmaktadır.

Görsel-7: Edgar Degas (Dansçı 1). **Görsel-8:** Edgar Degas (Dansçı 2).

Edgar Degas'ın, 1865-1881 yılları arasında yaptığı dansçı heykellerin eteği tüllerle ve pembe saten şeritlerle yapılmıştır.

“On Dördünde Dans”

Görsel-9: Edgar Degas "Dansçı 3". **Görsel-10:** Edgar Degas "Dansçı 3".
Görsel-11: Edgar Degas "Dansçı 3".

Görsel-12: Degas'ın diğer çalışmaları.

Müzenin zemin katı yani merkez koridor fotoğrafta (Görsel-13,14) görüldüğü gibi sizi muhteşem heykellerle karşılamaktadır. Eğer bir sıralama yapmadan ve müze planına önceden bakıp kendinizi yönlendirmeden gezmeye başlarsanız, gerçekten rastgele gezmiş olursunuz.

Görsel-13: Julius Cavelier, Cornelia, Gracchi'nin annesi, 1814.

Görsel-14: Alexandre Schoenewerk, *Genç Tarantina*, 1871.

Yukarıda belirtildiği gibi bu kat ondokuzuncu yüzyıl dönemini kapsamakta, müzenin orta katındaki galerilerde ise III. İmparatorluk dönemine ait süslemeler, dekoratif objeler, Rodin ve Dante'nin önemli yapıtları bulunmaktadır.

Güney galerilerinin odalarında Nabî'lerin yapıtları, giriş nefinden ayrı sergilenmek istenen Camille Claudel, Auguste Rodin, Aristide Maillol ve Medardo Rosso gibi heykeltıraşlar ise ara katta ağırlandmaktadır.

Müze kalıcı sergiler kadar geçici sergiler de ilgi çekicidir. Ana hol çoğunlukla heykellerin sergilendiği bir galeri şeklinde düşünülmüştür. En arkadaki Opéra Garnier'nin iç ve dış maketlerinin de mutlaka görülmesi gerekir. Burada ayrıca cam zemin üzerinde yürüyerek *Placa de l'Opéra* maketi yukarıdan seyredilebilir. Daha sonra sağ taraftaki merdivenlerden yukarı çıkarak Osman Hamdi Bey'in '*Şehzade Türbesi'nde Derviş*' isimli eseri izlenebilir. En üst kata (Görsel-15) yani Empresyonistler Galerisi'ne geçerek, Renoir'ın '*Bal du Moulin de la Galette*' tablosu seyredilebilir. Ayrıca Monet, Cézanne, Gauguin ve Van Gogh'un resimleri sergilenmektedir (Görsel-16).

Görsel-15: Üst Kat Sergi Salonu.

Görsel-16: Thomas Couture.

Tonalizm akımının öncüsü Whistler'ın (Görsel-17) meşhur '*Whistler's Mother*' (1871) tablosu da Orsay'da görülmesi gerekenler arasındadır. Whistler eserlerine müzik jargonundan isimler vermiştir. Nedeni ise besteler gibi

onun eserlerinin de hep bir hikayesi vardır. Whistler, inatçı ve kavgacı bir insandır, her kavgada mahkemeye başvurmasıyla ünlüdür. Her zaman bir obje üzerinde çalışmayı sevmiş ‘*sanat için sanat*’ fikrini benimseyerek savunmuştur.

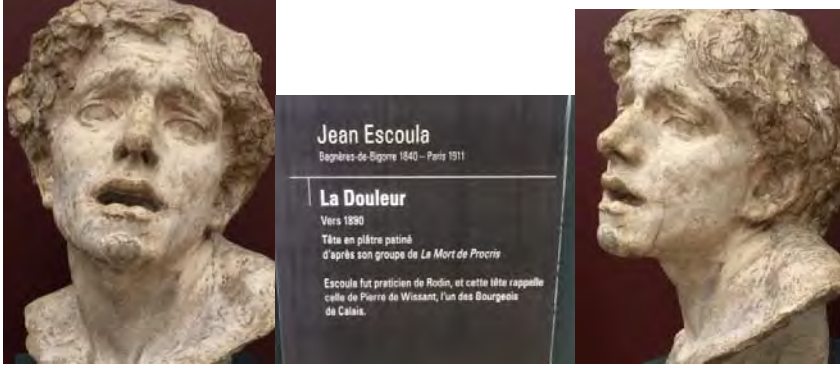

Görsel-17: Whistler's Mother, 1871.

Müze de Barbizon ekolü'nden eserler de görülmektedir. On dokuzuncu yüzyıl Fransız bir ressam grubu tarafından uygulanan manzara resmi tarzını tanımlayan ekol, ismini Fontainebleau yakınlarında Barbizon köyünden almıştır. Tanınmış eserler; *Akşam Duası*, *Başak Toplayanlar*, *Ekici*, *Potato Planters*, *Shepherdess and Her Flock* ve *Moonlight*' dır.

Müze de Yapıtları Bulunan Ünlü Heykeltıraşlar;

- François Rude
- Jules Cavelier
- Jean-Baptiste Carpeaux
- Auguste Rodin
- Paul Gauguin
- Camille Claudel
- Honoré Daumier

Görsel-18: Jean Escoula (1851-1911) *Keder*.

Jean Escoula, ondokuzuncu yüzyılın en büyük heykeltıraşlarından Jean-Baptiste Carpeaux'un yanında asistan olarak çalışmıştır (Görsel-18, 19).

Görsel-19: Jean Baptiste Carpeaux, Kilden yapılan ön çalışması, 1827.

Jean Escoula, 'Keder' adlı eserini Yunan mitolojisinden esinlenerek 1890 yılında yapmıştır (Görsel-18). Söz konusu heykelin hikayesi Yunan mitolojisine göre; "Procris ve Chephalus evliydi. Procris, kocası avlanırken onu gözetlemek için ormanda saklanmıştır. Chephalus ise Procris'i vahşi bir hayvan zannetmiş ve öldürmüştür" (Musée d'Orsay, 2013: 1) şeklindedir.

Her öğrenci daha sonra çalışmalarında 'tutkuları ifade etmeyi' öğrenmiştir. 1898'de 'Keder' (Görsel-18) Siot-Decauville tarafından bronz olarak üretilmiştir. Musée d'Orsay'daki model bir baskının parçası değildir. Palet bıçağının izleri ortaya çıktıkça bu sıva kalıp haline getirilmiş daha sonra ise taze sıva ile yeniden işlenmiştir.

SONUÇ

Müzenin geçmişi çok eskilere gitmemesine rağmen koleksiyon açısından değerlendirildiği zaman sergilenen eserler müze olgusuna büyük katkıda bulunmaktadır. Orsay müzesi, istatistiksel olarak dünyada en çok ziyaret edilen müzelerin başında gelmektedir. Binanın kendisi bir sanat yapıtı olma özelliği taşımaktadır. Bu yönüyle de dünyada atıl kalmış değerlendirilmeyi bekleyen birçok yapıya da göz kırpmaktadır. Orsay müzesi binasının sergi ve müze olarak yapılandırılmasında, siyasetçilerin de olumlu yönde büyük katkıları olmuştur.

KAYNAKÇA

- HUYSEN, A., *Bellek yitiminden kaçış: Kitle iletişim aracı olarak müze. Müze ve Eleştirel Düşünce. Tarih Sahneleri-Sanat Müzeleri II* (Ed:A.Artun) (Çev: R. Akman). İletişim Yayınları, İstanbul 2006, ss.259-290.
- GARTNER, Peter J., *Musée d' Orsay*, Ullman and Könnemann, Almanya 2007.
- ICOM, *Key concepts Museology*. (Ed:A.Desvallées and F.Mairesse) Published 2010.
- SCHNEIDER, Andrea Kupfer, *Creating the Musée d' Orsay*, The Pennsylvania state University Press, ABD 1998.
- YILMAZ, Ayşe Nahide, *Orsay: Gardan Müze'ye, Siyasetten Sanata*, Akademik Sosyal Araştırmalar Dergisi, Sayı/8, s 494-510, 2014.

Elektronik Kaynakça

- MUSÉE D'ORSAY, "History of the Museum" ., <http://www.musee-orsay.fr/en/collection/history-of-the-museum/home.htm/>, Erişim: 11 Haziran 2013.
- MUSÉE D'ORSAY, 2006, (<http://www.musee-orsay.fr/en/home.html>).
- SANAL-1, <http://lebriz.com/pag>, Erişim Tarihi: 01. 06.2012.